

Posudek vedoucího práce na diplomovou práci Bc. Vojtěcha Zemánka „Hodnota skoků: komodifikace a sportizace parkouru“. Praha, Fakulta humanitních studií UK 2019, 111 s.

S Vojtěchem Zemánkem mne pojí nejen spolupráce na předložené diplomové práci, ale i na předchozí práci bakalářské, kterou věnoval tématu tělesnosti v trickingu. Stejně jako tehdy práci bakalářskou, i nyní práci diplomovou potvrdil, že je schopným a zároveň samostatným studentem a já mám upřímnou radost z výsledku, který zde předkládá.

Pro téma své diplomové práce nešel Vojtěch Zemánek příliš daleko, z jedné pohybové aktivity – trickingu - „přeskočil“ na pohybovou aktivitu jinou – parkour. Změnil však zacílení svého výzkumu - z těla a tělesnosti na komodifikaci a sportizaci.

Svou práci strukturoval vedle úvodu a závěru do tří kapitol, které postupně pojednávají teoretické ukotvení problému (Co je parkour?), metodologii výzkumu (Skákání etnograficky) a analýzu a interpretaci vytvořených dat (Procesy komodifikace a sportizace parkouru).

První zmiňovanou kapitolu dělí na několik dílčích podkapitol, v nichž postupně představuje samotný fenomén parkouru, historii jeho vzniku, „filosofii“ s ním spojenou a ustanovování parkouru v českém prostředí. Žádné z těchto dílčích témat přitom není samoučelné, ale zprostředkovává čtenáři prvotní obeznámení s daným fenoménem, jež je nezbytné pro další porozumění konkrétní zkoumané problematice. Po stránce teoretické jsou pro práci stěžejní poslední dvě podkapitoly věnované problematice sportizace a komodifikace. V nich se autorovi daří tyto koncepty nejen představit, ale také kriticky zhodnotit a reflektovat jejich využitelnost ve vlastní práci.

Porozumět zkoumané problematice se Vojtěch Zemánek rozhodl pomocí metody navýsost antropologické - etnografie, jak prezentuje v druhé z kapitol. Nejen touto kapitolou, ale celým svým výzkumem prokázal, že si dobře osvojil její principy a dokáže ocenit a zejména využít její přednosti, ať se již jedná o flexibilitu, reflexivitu, hluboký vhled či kontextuálnost.

O tom, že si etnografii osvojil nejen jako metodu, ale také jako žánr svědčí podoba celé práce, jejíž jádro tvoří třetí z kapitol. Komodifikaci a sportizaci v ní pojednává jako distinktivní, ale vzájemně se ovlivňující procesy, které se projevují v celé řadě různých aspektů – od způsobů předávání parkouru, přes oděvy „parkourových“ značek, proměnu (re)prezentace parkouru, až po apropriování parkouru aktéry „zvenčí“. Právě zde se ukazuje největší síla této práce, které spočívá v autorově schopnosti vidět zkoumaný jev etnograficky v širším kontextu. To dokazuje již v první kapitole, kde samotný fenomén parkouru ukazuje v celé jeho mnohovrstevnatosti a neuchyluje se k jednostranným zjednodušujícím definicím. Naplno pak svou schopnost interpretace etnografických dat dokládá v závěru, kde zručně propojuje dílčí zjištění do komplexního obrazu zkoumané problematiky.

Jistě by bylo práci možné vystavit i kritice, např. pro práci s relativně letitým Appaduraiovým konceptem komodifikace, pominutí současných zahraničních vlivů a trendů v parkouru (což by bylo možné kritizovat jako metodologický nacionalismus), upozadění vlivu vlastní pozice výzkumníka ve zkoumaném terénu a problematice a její dopad na podoby porozumění, které produkuje, někdy příliš kostrbaté věty, objevující se překlepy, chybějící či přebývající slova, gramatické chyby. Ty však považuji za pouhé podružnosti ve srovnání s tím, co Vojtěch Zemánek vytvořil - etnografickou monografií, která proniká do samého centra zkoumaného problému a předkládá jeho porozumění, jež není nijak banální ani schematické, ale mnohovrstevnaté a barvitě.

Na tomto základě se domnívám, že předložená práce Vojtěcha Zemánka jednoznačně splňuje nároky kladené na diplomovou práci, proto ji s radostí doporučuji k obhajobě s hodnocením **výborně**.

V Praze 4. 6. 2019

Mgr. Martin Heřmanský, Ph.D.